

בס"ד. ב' חלקים משיחת פורים ה'תשכ"ח.

תרגום חפשי בלתי מוגה

ובזה יובן גודל ההשתדלות של גדולי ישראל, עד רבותינו נשיאינו בדורות הכי אחרונים, עד לכ"ק מו"ר אדמו"ר – להפיץ את לימוד התורה וקיום מצוותי בכל קצווי תבל, עד לפינה הכי נדחת.

שלכאורה, השתדלות זו שהושקעה על ידם, להשיג יהודי נידח בקצוי-תבל, למרות שנמצאת שם משפחה אחת בסך-הכל, או מספר משפחות יהודיות – עם אותה השתדלות, ע"י עבודה במדינות ה**סמוכות**, או בסביבתו הקרובה, הי' ניתן לפעול עם הרבה יותר יהודים.

ולכאורה א"כ, בשעה שניתן לפעול עם הרבה יותר יהודים – מדוע משקיעים מאמץ ביהודי אחד ויחיד, או במשפחה אחת ויחידה, או בכמה משפחות ספורות?

אלא, נוסף על כללות ההנחה וההוראה, כי בזמנינו זה צריך להיות "חטוף ואכול חטוף ושתי" בלימוד התורה וקיום המצוות, אשר זהו ה"אכילה ושתי" של יהודי; כמאמר "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה", שכאשר מגיעה ידיעה, שיהודי נמצא במקום רחוק, הרי בודאי "לא ברא הקב"ה דבר אחד בעולמו לבטלה": היות שהגיעתו ידיעה זו, סימן, כי עליו לפעול בזה.

איי על-פי "חשבון" נדמה לו, כי אותה היגיעה שעליו להשקיע על מדינה רחוקה בידו לפעול עמה **כמה פעמים ככה במדינה קרובה** –

יתכן איפוא, כי החשבון אינו אמיתי, וזהו חשבון שנועד כדי לבלבלו ולמנעו מביצוע השליחות שהוטלה עליו להציל יהודי במקום רחוק.

ונוסף לכך הרי ידוע הכלל בהלכה, כי "מצוה שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים" דוחה כל שאר הענינים: אותם יהודים שנמצאים לא-הרחק ממנו – דרים הם בתוך עוד יהודים, ויקבלו סיוע ע"י אחרים ג"כ, משא"כ בנוגע לאותו יהודי שאיש מלבדו אינו יודע אודותיו, הרי אם הוא לא יעשה בשבילו – מי יצילנו?!

וענין נוסף בזה: איתא במדרש "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיזרן לבין האומות". ואין הפשט, שרצה הקב"ה שבכל מדינה ומדינה יתפזרו כמות גדולה מישראל, אלא "אחד מכם גולה לברבריה ואחד מכם גולה לסרמטיא", שביד אותו אחד "לבנות" את כל המדינה כולה –

על דרך זה יתכן, כי עייז שהוא יתמסר לאחד מישראל במדינה רחוקה, הרי זה יהי "טופח", שהלה (אותו יהודי) יהי "טופח על מנת להטפוח", ויבנה ויוציא את כל המדינה כולה לחיים ולאורה ומאפילה לאור גדול.

ולכן, כאמור לעיל, הושקעה ההשתדלות הכי גדולה באלו שהיו "רחוקים" באיכות, "רחוקים" ברוחניות, אף על פי שהם קרובים בגשמיות, וכמו כן כפשוטו – באלו הרחוקים בגשמיות, עד כפשוטו בפינה הכי רחוקה בעולם הזה הגשמי –

להביא **למקומם** את ה"אורה זו תורה ושמחה זה יום טוב וששון זו מילה ויקר אלו תפילין", ו"הוקשה **כל התורה כולה לתפילין**" – עם כל המצוות.

ותהי זאת "נחמה בכפליים", לשלוחים ש"גלו" ("פאָרוואַגלט") לשם, שכן לפעמים עולות להם טענות בינם לבין עצמם, או בינם לבין קונם, או בינם לבין אדם חברו: היתכן? למה זה נפל בגורלם, להימצא "אחד בעיר ושנים במשפחה", כדי להציל עיר או מדינה, להודיע שמה אודות הקב"ה ותורתו ומצוותיו, ובאפשרותו לדבר אך ורק אודות ענינים פשוטים בתכלית (כי לענינים עדינים יותר – טרם שייכים הם),

הלא הי' ביכולתו להימצא ב"ארץ טובה ורחבה", במקום שיש בו כמה בתי כנסיות וכמה בתי מדרשות וציבור רב של שומרי תורה ומצוה, ולילך "מחיל אל חיל", ובנוגע להפצת התורה והפצת המעיינות הוא יפעל ויעבוד עם היהודים שעל-אתר, שהרי "אין סוף" לתורה ולמצוותי, "ארוכה מיני ארץ ורחבה מיני ים" – יוכל הוא איפוא לפעול גם במקום זה שמצוי בו ציבור גדול של שומרי תורה ומצוות!

ועל זה אומרים, כי זוהי שליחותו של הקב"ה: כיון שהקב"ה בחר בו, לעשות שליחות זו דוקא בפינה רחוקה – הנה זוהי תכלית שלימותו, ועייז הוא עתיד להשיג את אותו ענין שבשום-אופן אין בידו להשיגו עייז שיתעקש להיות דוקא במקום ששם מגיע לימוד התורה **בנקל** וקיום המצוות ללא נסיונות,

אלא מאי? – בשל כך הוא ילמד דף-גמרא אחד יותר, ויקיים מצוה בהידור נוסף, ביתר הידור, שכן במדינה רחוקה אי אפשר לקיים ההידור ד"ברוב עם הדרת מלך", כי לעת-עתה אין שם "ברוב עם", ויש כמה הידורים שאין בידו לקיים, כי הדבר אינו תלוי בו.

...ואדרבא, "לפום צערא אגרא": היות שזוהי שליחות קשה יותר, וכרוכה ביגיעה יתירה – דבר ברור שגם ה"אגרא" יהי גדול הרבה יותר, ודוקא שם הוא ימצא את "מלכו של עולם":

מבואר בחסידות לשון הכתוב "פנו אלי עורף ולא פנים", שלכאורה, הרי זו סתירה: אומרים "פנו אלי", ומסיים בכתוב: "עורף"!

ומבואר, שהענין ד"פנים אל פנים", אשר "באור פני מלך חיים", הנה יתכן מצב שעומדים בקירוב מקום ממש, עד שהוא עומד בסמיכות מקום למלך עצמו; אבל באם הוא מפנה את ה"עורף" – הרי זה היפך הגמור מ"פנו", זה נעשה ענין של "ולא פנים".

מהו ענין ה"עורף ולא פנים"? רוצה המלך, כי הוא יביא את "פנימיות" המלכות ופנימיות רצונו של הקב"ה במדינה רחוקה בגשמיות, ו**שם** מצוי **פנימיות** רצון המלך;

כל עוד הוא **מתעקש** ורוצה להיות דוקא בקירוב מקום גשמי, שכן כאן נמצא בית-מקדש מעט, שעל פי **תורה** הרי זה "בית מקדש מעט", ומשום כך איננו רוצה במילוי השליחות, שהיא **פנימיות** ועצם **נפשו** – מילוי רצון הקב"ה דוקא במדינה רחוקה –

אזי הוא בבחי' "פנו אלי עורף", אבל זהו "ולא פנים" – הוא לא זוכה ל"באור פני מלך" – אין מאיר שם המלך; הוא ממלא את רצונו **האישי**, להיות דוחק ונכנס היכן שיותר נוח,

– נכון שזה "יותר נוח" **ברוחניות**, אבל בגלל זה הוא מוותר, חס ושלום, על מילוי רצון ה"משלח" – מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שעלה ברצונו שצריך להיות גילוי מלכותו – לימוד התורה וקיום המצוות – בכל קצווי תבל עד ב"ירכתי ארץ".

ולכן גם, דוקא בגאולה העתידה לבוא, אומר על זה הכתוב, כי אז יבואו "האובדים בארץ אשר והנדחים בארץ מצרים", אלו שהיו מודחים ונדחים ואבודים, וזהו הסימן שמתכוננים לקבלת וקליטת ה"שופר גדול" וליעוד "והשתחו להוי' בהר הקודש בירושלים" – דוקא עי"ז שמביאים עמנו את ה"אובדים בארץ אשר" ואת ה"נדחים בארץ מצרים".

ואשרי חלקם של כל אלה, שעושים זאת בנפש חפיצה, ונוסעים וממלאים השליחות בשמחה ובטוב לבב, וסוף-כל-סוף הם יזכו גם את ה"נחשלים", שמתעקשים ולא רוצים לזוז מהמקום, וכאשר זזים פסיעה מהמקום – מיד רצים חזרה, ומבקשים שיתנו להם פרס ו"מדליה", ו"ייטפחו על שכמו" שהוא כבר הגיע ל"מסירות-נפש" ולמשך חמש דקות תמימות הוא יצא מד' אמותיו ושוחח עם יהודי נוסף אודות ענין של תורה ומצוות!

מסתמא **אכן** זוהי "מסירות-נפש", שכן, גם זה לא בא לו בקלות,

אבל אין זה בערך מילוי רצון המשלח, שהקב"ה רוצה שיהי' "גלה כבוד מלכותך" באופן שידע כל העולם כולו, "וידע כל פעול כי אתה פעלתו", עד בפינה הכי נדחת.

וענין זה מתבצע דוקא ע"י השלוחים הנוסעים **כפשוטם** למקום רחוק, ועובדים שם ופועלים שם מתוך שמחה וטוב לבב, ובודאי מצליחים למעלה מדרך הטבע, שכן המשלח, הקב"ה, נמצא עמהם במקומם, ורבינו נשיאינו נמצא עמהם במקומם.

הלוואי יקויים ה"כן בקודש חזיתך" – יחזו את מה שרואים אלו שמבצעים את השליחות במדינות הרחוקות.

וכיון שפורים הוא הזמן ש"כל הפושט יד **נותנים** לו",

אבל הרי זה בזכותם של אלו **שיש** להם מה לתת –

הנה "יש להם מה לתת": אותם אלו יש להם את ה"אגרא" עבור הצער הכי גדול של מילוי השליחות במדינות רחוקות,

ו"כל הנותן – בעין יפה נותן", שהכל יתברכו מברכתם של אלו,

ולנצל אח"כ את הברכה, כך ש"מהם יראו וכן יעשו" להפיץ לימוד התורה וקיום מצוותי, הנגלה והחסידות, עד הפצת המעיינות חוצה – מתוך שמחה וטוב לבב.

היות שנוכחים כאן אלו שנמצאים במדינות רחוקות כפשוטן – שהם יאמרו כולם יחד **"לחיים"**,

ומתוך שמחה וטוב לבב יגררו החוצה את אלו שעדיין "מתגוללים ברפש" במדינות הקרובות,

וילכו יחד עמהם, והם בראשם, לקבל פני משיח צדקנו, בקרוב ממש.

לחיים.